

være trykkede af de Følger, som i det mindste Spekulationen fremtalder. Det ærede Medlem sagde: De gamle Byer staa paa deres egne Ven. Staar Kjøbenhavn paa egne Ven? Det var en rar Historie! Vil det ærede Medlem bygge Kristiansborg Slot op derovre i Eshjærg? Vil han give os et Nationalteater derovre med 200,000 Kr. aarligt Tilskud? Vil han give os — hvad der var naturligt — en Landbohøjskole derovre? Den laa naturligere i Eshjærg end her. Eller endelig, vil han lægge en Garnison derovre, hvor den politisk og militært set vilde være bedre paa sin Plads end i den Fæstning, som det ærede Medlem har været med at lave? Saa behøvede vi ikke stort mere Hjælp. Vil det ærede Medlem blot gøre den Slags Ting for Eshjærg, som han har været med til at strø ud med rund Haand til de andre Byer? Jeg skylder dog for Resten at sige en Ting, og det er, at det ærede Medlem for et Par Dage siden privat lovede mig en Kirkegaard i Eshjærg, hvor han mente, at jeg passende kunde begrave mig selv og mine Forhaabninger. Der tager jeg det ærede Medlem paa Ordet. Blandt det, jeg oplæste før mellem de Ting, som Eshjærg nødvendigvis maa have, er ogsaa en Kirkegaard. Den vil koste 20,000 Kr. Jeg stoler paa, at det ærede Medlem holder sit Ord og skaffer Byen den lille Gave, og saa meget mere stoler jeg paa, at han holder sit Ord, som han har tilbudt mig fri Begravelse derude, baade mig og mine Forhaabninger. Og saa meget mere som han jo allerede har sin Kirkegaard beredt her, den store Kirkegaard, nemlig den Fæstning, som han har været med til at lave. Den vil vist, naar han en Dag vil lægge sine mødige Lemmer til Hvile, modtage ham i sin moderlige Favn. Han kan passende støtte sit Hoved da mod et af de hensmuldrende Forter derude. Om jeg kommer paa Kirkegaarden nu lige straks eller senere, ved hverken han eller jeg, men jeg kan forsikre ham om, at bliver jeg begravet der, skulle mine Forhaabninger ikke gaa i Grav med mig, de skulle svæve om ham som mit Genfærd og ride ham om Natten! Det ærede Medlem frygtede for Præcedenser; jeg har allerede paavist, at Præcedenserne her i Landet vise, at alle Byer ere bleven hjulpede frem af Samfundet, inden de kunde staa paa deres egne Ven og naaede deres Udvikling. Enhver eneste By er bleven hjulpede af dem, der i sin Tid raadede for Samfundet, se, det er Præcedenserne! I øvrigt vil jeg, som jeg har gjort ved tidligere Lejlighed, som et Eksempel fra den allernæste Tid hen-

lede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, hvorledes Silkeborg blev grundet. Det er den sidste By, der er grundet af en Konge. Han skænkede straks alt, hvad der behøves, for at en By kan eksistere; her berører man en By alt, hvad der hører til for at eksistere. Helsingør var den rigeste Kommune her i Landet, indtil Sundtolben gik væk. Da den Historie pludselig brast, stod Helsingør der; de havde spist og soldet deres Indtægter op og havde ingenting. Straks kom det ærede Medlems . . . (S. Hage: Forfædre) ja — Forfædre og gav 130,000 Rigsdaler, om jeg hukter ret, til Hjælp for den Kommune, den rigeste Kommune i Landet. Og ikke alene det, men Staten byggede en Havn til Byen, som ikke nær procentvis kan indbringe de Beløb, som Eshjærg Havn indbringer. Og nu Ribe, den fik ligeledes Tilskud, den Gang den mistede sit Opland, og den søger naturligvis ogsaa at faa en Havn, hvad jo er umuligt her, men den fik en Domkirke (Reis: Det er en gammel Historie). Ja, den har da kostet 800,000 i disse Dage. Jeg finder det i øvrigt høist naturligt, at Byen fik Hjælp, og om den igen fik yderligere Hjælp til at skabe sig et passende Indløb. Det kan skabes endnu; den kan aldrig faa en Havn af Betydning, men man burde ubetinget hjælpe den til at faa et Indløb, hvor det har været i gamle Dage. Det kan skaffes igen til den Dybde, som er nødvendig til Byens Behov. Jeg vil for Resten sige til min kære Ven og Nabo fra Ribe Amts 3dje Valgtreds (Bust), at det har forbausset mig i allerhøjeste Grad, at han har siddet i Finansudvalget og ikke har været med til at stemme for denne Bevilling eller forjagt et Uendlingsforslag i den Retning, hvori han mente, at Hjælpen burde komme til Eshjærg. Det burde han have gjort, selv om han var kommen til at staa ene, thi det ærede Medlems Syn kan dog ikke være saa smaatskaaret, at han tror, at Ribe kan tilintetgøres af Eshjærg! Nej, Ribe er vistnok saa langt nede, som den kan komme, men derimod kan den hjælpes betydeligt op igen, naar Eshjærg Havn bliver betydningsfuld ved sin Indførsel og sin Udførsel og ved Byens Handelsvirksomhed, thi der er et gammelt Købmandsord, der siger, at naar min Nabo tjener, saa tjener ogsaa jeg, og jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der gives større Byer og større Handelsbyer end Ribe, der have deres Havn liggende i lige saa stor Afstand som Eshjærg fra Ribe, saa hvis der er en dygtig Handelsstand i Ribe med det Opland, Ribe har og endnu kan faa paa den anden Side Grænsen, saa ligger Eshjærg for-